

Arrest

nr. 305 221 van 22 april 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. YILMAZ
Laarsebaan 88
2170 MERKSEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 november 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 16 oktober 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 21 november 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. YILMAZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 april 2021 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van echtgenoot van E.En., die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 5 oktober 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest met nummer 280 017 van 10 november 2022 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend.

Op 23 januari 2022 wordt E.En., zoon van de verzoeker, geboren te Geel (België).

Op 8 februari 2022 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.En.

Op 5 augustus 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing steunt op het gegeven dat de Belgische referentiepersoon niet langer in België verblijft. Bij arrest met nummer 282 873 van 10 januari 2023 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingediend. Het beroep is onontvankelijk *ratione temporis*.

Op 15 april 2023 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.En.

Op 16 oktober 2023 neemt de gemachtigde inzake deze laatste aanvraag een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 18 oktober 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.04.2023 werd ingediend door:

Naam: E. (...)

Voorna(a)m(en): C. (...)

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...).1997

Geboorteplaats: F. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister:² xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene vroeg gezinshereniging aan met zijn Belgisch kind E., E. (...) (xxx) in toepassing van art. 40ter van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegeven van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen.

Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aan tonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- *Een Belgische geboorteakte waar betrokkene als vader van het kind is opgenomen.*
- *Screenshots van een smartphone waaruit blijkt dat betrokkene op verschillende tijdstippen doorgaans 150 euro heeft overgemaakt aan E. E. (...) met als vermelding ‘onderhoudsbijdrage E. A. E. (...)’*
- *Een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, betreffende een homologatie van een akkoordconclusie tussen de ouders van het kind, betreffende het kind. Ze zijn op 27.04.2022 overeengekomen dat het kind zou verblijven bij de moeder, dat ze beiden de ouderlijke macht delen, dat mijnheer zijn kind op maandag anderhalf uur mag zien en 150 euro per maand onderhoudsbijdrage zal betalen.*

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Betrokkene heeft een aantal stukken voorgelegd waarmee hij wellicht wenst aan te tonen zijn financiële verplichtingen tegenover het kind te zijn nagekomen. Op zich is dit uiteraard een positief element, echter enkel het nakomen van de financiële verplichtingen is onvoldoende om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Financiële verplichtingen kunnen ook worden nagekomen vanuit het buitenland, daartoe is de aanwezigheid van mijnheer in België niet vereist.

Voor de rest beschikken we enkel over een gehomologeerde onderlinge overeenkomst tussen de ouders betreffende anderhalf uur bezoekrecht van de betrokkene vader aan het kind. Die overeenkomst dateert van toen het kind nog maar 3 maanden oud was. Betrokkene en de moeder van het kind zijn sindsdien gescheiden, het kind is intussen anderhalf jaar. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, sinds de laatste weigering tot verblijf, nog daadwerkelijk het bezoekrecht heeft uitgeoefend. In juni 2022 is er, overeenkomstig de informatie in het dossier, een conflict geweest tussen betrokkene en de familie van de moeder van het kind. Mijnheer heeft nadien kennelijk klacht ingediend, waarna alle betrokken partijen zijn gehoord. Wat er daar nadien nog van gekomen is, of de gemoederen al dan niet bedaard zijn, daar hebben wij het raden naar. Betrokkene heeft niet de moeite genomen om naast het vonnis, ook nog andere bewijsstukken voor te leggen waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of blijkt dat hij dat bezoekrecht effectief heeft uitgeoefend. Het kind is intussen anderhalf, dat is eigenlijk niet redelijk dat mijnheer intussen nog geen nieuw bezoekrecht zou bedongen hebben waarin hij meer tijd met zijn kind kan doorbrengen. Dat getuigt allerm minst van een band tussen vader en kind. Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Aan de hand van enkel het betalen van de alimentatie en het voorleggen van een oude onderlinge overeenkomst betreffende het bezoekrecht, zonder bewijs dat het werd nagekomen, kan niet worden vastgesteld of er persoonlijke banden zijn.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om te kunnen vaststellen dat er wel degelijk van een gezinsleven sprake is tussen aanvrager en referent.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Gezien niet voldaan werd aan de gestelde voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, is de termijn van zes maanden zoals vervat in artikel 52, §4, tweede lid van het KB van 8.10.1981 niet van toepassing. Gelet op de hiërarchie der rechtsnormen hebben de bepalingen van de wet van 15.12.1980 voorrang op de bepalingen van het K.B van 08.10.1981. Meerbepaald in art. 42. §1. eerste lid staat dat het verblijfsrecht zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend. Dit gaat er van uit dat de verblijfsvoorwaarden zijn voldaan. Indien de verblijfsvoorwaarden niet zijn voldaan, is er geen sprake van een verblijfsrecht dat moet erkend worden uiterlijk binnen de zes maanden.

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991),

van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Daarnaast maakt de verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

3.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Artikel 2 van deze wet impliceert dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat om de nodige beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt duidelijk dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet kent.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 41414, RvS 14 februari 20006, nt. 154 954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het desbetreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent verzoeker dus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden verblijfsweigering niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 40ter, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2.

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;”

Op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een burger van de Unie:

“(…) de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 52, § 2, aanhef en 6°b van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.”

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken duidelijk blijkt dat hij zowel financieel als materieel een band heeft met zijn minderjarig zoon, dewelke slechts tijdelijk van hem is verwijderd gelet op het feit dat zowel de echtgenote als de zoon van verzoeker enkel de Belgische nationaliteit hebben en minstens zelf hebben aangegeven dat ze slechts tijdelijk naar het buitenland zijn vertrokken.

Er werd geen rekening gehouden door verwerende partij of er wel degelijk sprake is van kinderontvoering om de verzoeker minstens de kans te geven zijn procedure hier verder te zetten om zijn kind terug naar België te brengen.

Indien conculant uit België wordt gezet, zal de moeder met het kind definitief terugkeren naar België en zal verzoeker definitief gescheiden worden van zijn zoontje.

De verwerende partij heeft gewoonweg zijn aanvraag ongegrond verklaard zonder rekening te houden met het element van kinderontvoering en met de gerechtelijke procedures die hij hier in België nog dient op te volgen.

Minstens heeft de verwerende partij geen rekening gehouden met het feit dat het kind slechts tijdelijk naar het buitenland is.

De motivering is onevenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet naar behoren gemotiveerd. Verzoeker kan niet nagaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens.

Het middel is in die mate gegrond.”

3.1.2. Beoordeling

3.1.2.1. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt enkel het volgende: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De verzoeker duidt niet aan op welke wijze deze specifieke bepaling zou geschonden zijn. Het staat overigens niet ter discussie dat de bestreden beslissing valt onder het toepassingsgebied van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

3.1.2.2. De verwerende partij heeft de bestreden beslissing formeel gemotiveerd en dus geen toepassing gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

3.1.2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* is hieraan voldaan.

Zo verwijst de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden naar artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker de gezinshereniging aanvraagt met zijn Belgisch minderjarig kind, doch dat hij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van ander familielid van een burger van de Unie. Deze feitelijke vaststelling wordt in de bestreden akte op uitgebreide wijze toegelicht. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker nooit heeft samengewoond met zijn kind zodat het verblijfsrecht enkel kan worden toegestaan indien de verzoeker aantoonde dat er sprake is van een gezinscel. De gemachtigde somt de stukken op die de verzoeker heeft voorgelegd. De gemachtigde stelt vast dat de verzoeker een aantal stukken heeft voorgelegd waarmee hij wellicht wenst aan te tonen dat hij zijn financiële verplichtingen ten aanzien van zijn kind is nagekomen. De gemachtigde geeft aan dat dit een positief element is, maar dat het op zich onvoldoende is om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aangezien financiële verplichtingen ook kunnen worden nagekomen vanuit het buitenland en de aanwezigheid van de verzoeker in België daartoe niet is vereist. Verder motiveert de gemachtigde dat er een gehomologeerde onderlinge overeenkomst werd voorgelegd, die dateert van toen het kind nog maar drie maanden oud was en die de verzoeker anderhalf uur per week bezoekrecht gaf. De gemachtigde stelt vast dat het kind ondertussen anderhalf jaar oud is en dat nergens uit het dossier blijkt dat de verzoeker sinds de laatste weigering tot verblijf nog het bezoekrecht heeft uitgeoefend. De gemachtigde merkt op dat uit het dossier blijkt dat er in juni 2022 een conflict is geweest tussen de verzoeker en de familie van de moeder van het kind, dat de verzoeker een klacht indiende en de betrokkenen werden gehoord. De gemachtigde stelt dat hij er het raden naar heeft wat er nadien nog van deze klacht gekomen is en of de gemoederen al dan niet bedaard zijn. De gemachtigde stelt tevens vast dat de verzoeker niet de moeite nam om naast het vonnis ook nog andere bewijsstukken voor te leggen waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of waaruit kan blijken dat hij het bezoekrecht effectief uitoefent. De gemachtigde oordeelt verder dat het, nu het kind inmiddels anderhalf jaar oud is, eigenlijk niet redelijk is dat de verzoeker nog geen nieuw bezoekrecht zou bedongen hebben waarin hij meer tijd met zijn kind kan doorbrengen. Dit getuigt volgens de gemachtigde allerminst van een band tussen vader en kind. De gemachtigde besluit dat aan de hand van het enkel betalen van de alimentatie en het voorleggen van een oude onderlinge overeenkomst betreffende het bezoekrecht zonder bewijs dat het werd nagekomen, niet kan worden vastgesteld of er persoonlijke banden zijn.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.4. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische

aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Op 15 april 2023 diende de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.En. Door middel van de thans bestreden beslissing werd deze aanvraag geweigerd.

Het Grondwettelijk Hof (hierna: het GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de ouder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) blijkt dat een kind geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en

zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Zoals reeds werd opgemerkt, is het de wil van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren. Derhalve dient de verweerder de voorwaarde van het *“vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen”* in te vullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8. *In casu* blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat de verweerder, in overstemming met de voormelde rechtspraak, een samenwoning tussen ouder en kind niet per definitie vereist opdat sprake is van de door artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en bijgevolg door artikel 8 van het EVRM vereiste band tussen ouder en kind.

3.1.2.5. In de bestreden beslissing wordt over de affectieve banden van de verzoeker met zijn minderjarig Belgisch kind als volgt gemotiveerd:

“Uit de gegeven van het rijksregister en het dossier blijkt dat betrokkene nooit samenwonend is geweest met zijn kind. In die zin kan dus niet worden vastgesteld dat betrokkene zijn kind komt begeleiden of vervoegen. Voor zover betrokkene, in figuurlijke zin wil aan tonen zijn kind wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en/of affectieve band met het kind aan te tonen, zijn volgende documenten bij de aanvraag terug te vinden:

- *Een Belgische geboorteakte waar betrokkene als vader van het kind is opgenomen.*
- *Screenshots van een smartphone waaruit blijkt dat betrokkene op verschillende tijdstippen doorgaans 150 euro heeft overgemaakt aan E. E. (...) met als vermelding ‘onderhoudsbijdrage E. A. E. (...)’*
- *Een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, betreffende een homologatie van een akkoordconclusie tussen de ouders van het kind, betreffende het kind. Ze zijn op 27.04.2022 overeengekomen dat het kind zou verblijven bij de moeder, dat ze beiden de ouderlijke macht delen, dat mijnheer zijn kind op maandag anderhalf uur mag zien en 150 euro per maand onderhoudsbijdrage zal betalen.*

Om het verblijfsrecht te kunnen toestaan aan betrokkene op basis van gezinshereniging met zijn minderjarig Belgisch kind, is het de bedoeling dat we kunnen vaststellen dat er sprake is van een gezinscel (aan de hand van de financiële en/of affectieve band met zijn kind), ondanks dat betrokkene niet gezamenlijk woonachtig is met zijn kind.

Betrokkene heeft een aantal stukken voorgelegd waarmee hij wellicht wenst aan te tonen zijn financiële verplichtingen tegenover het kind te zijn nagekomen. Op zich is dit uiteraard een positief element, echter enkel het nakomen van de financiële verplichtingen is onvoldoende om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Financiële verplichtingen kunnen ook worden nagekomen vanuit het buitenland, daartoe is de aanwezigheid van mijnheer in België niet vereist.

*Voor de rest beschikken we enkel over een gehomologeerde onderlinge overeenkomst tussen de ouders betreffende anderhalf uur bezoekrecht van de betrokkene vader aan het kind. Die overeenkomst dateert van toen het kind nog maar 3 maanden oud was. Betrokkene en de moeder van het kind zijn sindsdien gescheiden, het kind is intussen anderhalf jaar. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, sinds de laatste weigering tot verblijf, nog daadwerkelijk het bezoekrecht heeft uitgeoefend. In juni 2022 is er, overeenkomstig de informatie in het dossier, een conflict geweest tussen betrokkene en de familie van de moeder van het kind. Mijnheer heeft nadien kennelijk klacht ingediend, waarna alle betrokken partijen zijn gehoord. Wat er daar nadien nog van gekomen is, of de gemoederen al dan niet bedaard zijn, daar hebben wij het raden naar. Betrokkene heeft niet de moeite genomen om naast het vonnis, ook nog andere bewijsstukken voor te leggen waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of blijkt dat hij dat bezoekrecht effectief heeft uitgeoefend. Het kind is intussen anderhalf, dat is eigenlijk niet redelijk dat mijnheer intussen nog geen nieuw bezoekrecht zou bedongen hebben waarin hij meer tijd met zijn kind kan doorbrengen. Dat getuigt allerminst van een band tussen vader en kind. Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een *de facto* gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief*

beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Aan de hand van enkel het betalen van de alimentatie en het voorleggen van een oude onderlinge overeenkomst betreffende het bezoekreht, zonder bewijs dat het werd nagekomen, kan niet worden vastgesteld of er persoonlijke banden zijn.

Hoe mensen hun gezinssituatie onder elkaar regelen is uiteraard een private aangelegenheid. Voor zover men echter uit die gezinssituatie verblijfsrecht wenst te ontleen en deze atypisch is, mag wel worden verwacht dat er voldoende sluitende bewijsstukken worden voorgelegd om te kunnen vaststellen dat er wel degelijk van een gezinsleven sprake is tussen aanvrager en referent.

Bij gebrek aan voldoende bewijzen, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.”

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betoogt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat hij wel degelijk een band heeft met zijn zoon die slechts tijdelijk van hem verwijderd is gelet op het gegeven dat zowel zijn echtgenote als zijn zoon de Belgische nationaliteit hebben en zij hebben aangegeven dat ze slechts tijdelijk naar het buitenland zijn vertrokken. Verder stelt hij dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening hield met het gegeven dat er sprake is van kinderonvervoering. De verzoeker werpt op dat de moeder van zijn zoon naar België zal terugkeren zodra hijzelf België zou worden uitgezet, zodat hij alsdan definitief van zijn zoon gescheiden zal worden.

Uit de voorliggende stukken blijkt dat de verzoeker op 15 april 2023 een tweede aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.En. Door middel van de thans bestreden beslissing wordt deze aanvraag geweigerd. Het wordt niet betwist dat de verzoeker in het kader van deze aanvraag “(e)en vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, betreffende een homologatie van een akkoordconclusie tussen de ouders van het kind, betreffende het kind” heeft voorgelegd. Het wordt evenmin betwist dat de ouders van het kind E.En. “op 27.04.2022 (zijn) overeengekomen dat het kind zou verblijven bij de moeder, dat ze beiden de ouderlijke macht delen, dat mijnheer zijn kind op maandag anderhalf uur mag zien en 150 euro per maand onderhoudsbijdrage zal betalen.”

De gemachtigde oordeelt hierover als volgt:

“Voor de rest beschikken we enkel over een gehomologeerde onderlinge overeenkomst tussen de ouders betreffende anderhalf uur bezoekreht van de betrokkene vader aan het kind. Die overeenkomst dateert van toen het kind nog maar 3 maanden oud was. Betrokkene en de moeder van het kind zijn sindsdien gescheiden, het kind is intussen anderhalf jaar. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, sinds de laatste weigering tot verblijf, nog daadwerkelijk het bezoekreht heeft uitgeoefend. In juni 2022 is er, overeenkomstig de informatie in het dossier, een conflict geweest tussen betrokkene en de familie van de moeder van het kind. Mijnheer heeft nadien kennelijk klacht ingediend, waarna alle betrokken partijen zijn gehoord. Wat er daar nadien nog van gekomen is, of de gemoederen al dan niet bedaard zijn, daar hebben wij het raden naar. Betrokkene heeft niet de moeite genomen om naast het vonnis, ook nog andere bewijsstukken voor te leggen waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of blijkt dat hij dat bezoekreht effectief heeft uitgeoefend. Het kind is intussen anderhalf, dat is eigenlijk niet redelijk dat mijnheer intussen nog geen nieuw bezoekreht zou bedongen hebben waarin hij meer tijd met zijn kind kan doorbrengen. Dat getuigt allerm minst van een band tussen vader en kind. Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).”

De verzoeker betwist niet dat hij naast het vonnis geen andere stukken in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging van 15 april 2023 heeft voorgelegd “waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of blijkt dat hij daat bezoekreht effectief heeft uitgeoefend”. De verzoeker betwist niet dat “(n)ergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, sinds de laatste weigering tot verblijf, nog daadwerkelijk het bezoekreht heeft uitgeoefend”. De vorige weigeringsbeslissing dateert al van 5 augustus 2022.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 15 april 2023 nog bijkomende stukken heeft voorgelegd om aan te tonen dat hij zijn omgangsrecht uitoefent of om te duiden waarom hij zijn omgangsrecht niet kan uitoefenen, of andere stukken waarmee de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

De verzoeker verwijt de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met het gegeven dat er sprake is van kinderontvoering en met de gerechtelijke procedures die de verzoeker in België nog dient op te volgen. De verzoeker betoogt tevens dat de verweerder niet in rekening bracht dat zijn Belgisch minderjarig kind zich slechts tijdelijk in het buitenland bevindt.

Evenwel blijkt niet dat de verzoeker in het kader van zijn aanvraag van 15 april 2023 stukken of argumentaties inzake kinderontvoering, lopende gerechtelijke procedures van de verzoeker in België of een tijdelijk verblijf van het minderjarig kind in het buitenland heeft voorgelegd. De verzoeker heeft blijkens de stukken van het administratief dossier zijn aanvraag slechts gestoffeerd met een geboorteakte van de referentiepersoon, dit is zijn minderjarige zoon En., enkele *screenshots* van een smartphone en een uitprint van een overschrijving waaruit blijkt dat de verzoeker meermaals 150 euro en eenmaal 100 euro heeft gestort met als vermelding 'onderhoudsbijdrage E. A. E.' en een kopie van het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Hasselt, Sectie Familie- en Jeugd, betreffende de homologatie van een akkoordconclusie tussen de ouders van het kind waarin de ouders zijn overeengekomen dat het kind zal verblijven bij de moeder, dat ze beiden de ouderlijke macht delen, en dat de verzoeker zijn kind op maandag anderhalf uur mag zien en 150 euro per maand onderhoudsbijdrage zal betalen. De verzoeker kan de verweerder dan ook niet verwijten dat hij geen rekening hield met de pas thans voor het eerst naar voor gebrachte gegevens. Het kwam in tegendeel aan de verzoeker toe om zijn aanvraag voldoende te stofferen en om alle stukken die hij nuttig achtte ten bewijze van de materiële en affectieve banden met zijn zoon aan te leveren. Wanneer de verzoeker buiten zijn wil om verhinderd wordt om zijn omgangsrecht met zijn eigen kind effectief uit te oefenen (omwille van parentale ontvoering, tijdelijk verblijf in het buitenland van het kind met de moeder), dan stond het hem vrij om de verweerder hierop te wijzen in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging zodat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing deze elementen in rekening kan brengen.

Dit geldt des te meer nu verzoekers aanvraag gezinshereniging van 15 april 2023 reeds de tweede aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgisch minderjarig kind betrof. Eerder diende de verzoeker reeds op 8 februari 2022 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in de hoedanigheid van vader van een minderjarig Belgisch kind, E.Em. Inzake deze aanvraag nam de gemachtigde op 5 augustus 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissing steunt op het gegeven dat de Belgische referentiepersoon niet langer in België verblijft. In het licht hiervan mocht van de verzoeker des te meer worden verwacht dat hij bij zijn tweede verblijfsaanvraag van 15 april 2023 alle stukken met betrekking tot de (onmogelijkheid tot) uitoefening van zijn gezinsleven met zijn zoon zou voorleggen. De verzoeker bleef hiertoe echter in gebreke, dit terwijl in het licht van artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet op hemzelf de bewijslast rust om aan te tonen dat hij, hoewel hij niet samenwoont met zijn minderjarig kind, met hem wel degelijk een gezinscel vormt. In deze omstandigheden toont de verzoeker met zijn *a posteriori* betoog dan ook niet aan dat de bestreden beslissing zou getuigen van een onzorgvuldige feitenvinding dan wel dat zij niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

Waar de verzoeker vreest dat wanneer hij het Belgische grondgebied wordt uitgezet, de moeder van zijn kind E.En. samen met E.En. naar België zal terugkeren zodat hij zijn zoon opnieuw niet zal kunnen zien, wordt erop gewezen dat dergelijke hypothetische argumentaties de wettigheid van de bestreden beslissing niet kunnen aantasten. De verzoeker zal voorts in dergelijk geval nog steeds een visumaanvraag kunnen indienen. Indien hij in het kader van deze eventuele visumaanvraag geconfronteerd zou worden met een weigeringsbeslissing, kan hij gebruik maken van de voorziene rechtsmiddelen. De thans bestreden beslissing houdt bovendien geen bevel om het grondgebied te verlaten in, zodat het betoog van de verzoeker niet gelinkt is aan de thans bestreden beslissing. De hypothetische kritiek van de verzoeker is dan ook niet dienstig.

3.1.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen. De verzoeker toont geen manifeste beoordelingsfout aan.

3.1.2.7. In de mate dat de verzoeker de schending opwerpt van de rechten van verdediging en verwijst naar zijn gerechtelijke procedures die hij in België wenst op te volgen, wordt er nogmaals op gewezen dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt. De aangevoerde schending van de rechten van verdediging kan de bestreden beslissing dan ook niet vitiëren.

3.1.3. Het eerste middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Eenieder heeft recht op een eerlijk proces en recht op verdediging.

Verzoeker heeft minstens 3 lopende gerechtelijke procedures lastens hem.

Indien verzoeker verplicht wordt het grondgebied te verlaten zal hij zijn lopende procedures niet kunnen volgen en zal verzoeker niet in persoon voor een rechter kunnen verschijnen. Dit houdt ongetwijfeld een schending in van zijn rechten van verdediging.

De volgende procedures zijn lopende:

- 1. Verzoeker heeft verschillende klachten neergelegd voor belaging en bedreiging lastens de familie van zijn echtgenote en dient dit nog verder uit te werken.. (verhoren afleggen enz)*
- 2. Procedure voor de familierechtbank inzake de verblijfsregeling van het minderjarig kind*
- 3. Procedure inzake het internationaal kinderontvoering”*

De verzoeker voert de schending aan van het recht op een eerlijk proces en het recht op verdediging. Hij poneert dat hij betrokken is in minstens drie gerechtelijke procedures en laat gelden dat hij, indien hij verplicht wordt om het grondgebied te verlaten, deze lopende procedures niet zal kunnen volgen en niet in persoon voor een rechter zal kunnen verschijnen. De verzoeker verliest hierbij uit het oog dat de thans bestreden beslissing geen verplichting oplegt om het Belgische grondgebied te verlaten. Verzoekers kritiek kan de wettigheid van de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen. De verzoeker biedt bovendien onvoldoende duidelijkheid over de stand van zaken in deze of gene van zijn lopende gerechtelijke procedures. Hij toont niet aan dat hij persoonlijk voor de rechter zou moeten verschijnen.

De Raad wijst er verder op dat artikel 6 van het EVRM volgens vaste rechtspraak, ook van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, daar er geen uitspraak wordt gedaan over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning (RvS 13 december 2011, nr. 216.838). De verzoeker kan zich in het kader van het voorliggende geschil dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 6 van het EVRM.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.3. In een derde en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat het gecontesteerd ministerieel besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), ondertekend op 4.11.50 te Rome en goedgekeurd bij de Wet van 13.5.55, en met het proportionaliteitsbeginsel.

Dat bovendien, door weigering van het recht op gezinshereniging aan verzoeker er een inbreuk is gepleegd op artikel 8 van het EVRM :

1) Eenieder heeft recht op eerbieding van zijn privé – leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

1) Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de Raad van State terzake heeft gesteld:

Hieruit volgt dat de overheid dient na te gaan of de noodzaak om in een democratische samenleving de openbare orde, de veiligheid, enz. te beschermen door maatregel van verwijdering uit het land, opweegt tegen de door artikel 8 EVRM gewaarborgde gezins –en familielevens (Raad van State 22.10.86, TVR 1987, nr. 44, pag. 27 e.v.).

Dat het proportionaliteitsbeginsel vereist dat de beslissing van de overheid rekening houdt met alle elementen van de zaak, met alle betrokken partijen en het uiteindelijk doel. De bestreden beslissing moet een evenwicht vormen tussen de verschillende belangen.

Dat de gevolgen van de gecontesteerde ministeriële beslissing in strijd zijn met het doel van de wetten zelf en met het artikel 8 EVRM. In huidige geval zal bij een uitwijzing het recht op privéleven niet worden gerespecteerd.

Dat rekening houdende met de hierboven beschreven situatie er met voldoende zekerheid kan gezegd worden dat (door) de bestreden beslissing van de verwerende partij in art. 40 van de Vreemdelingenwet en art. 8 EVRM werd(en) geschonden;

Dat verzoeker gedurende minstens een jaar een gezinscel heeft gevormd in België met zijn Belgische echtgenote die hoofdzakelijk in België woont.

Omwille van echtelijke problemen is ze momenteel naar het buitenland doch dit is tijdelijk.

Verzoeker heeft een minderjarige zoon die de Belgische nationaliteit heeft. Moest verzoeker het land dienen te verlaten kan hij geen procedure opstarten voor een omgangsregeling in Turkije mogelijks omdat het kind en de echtgenote niet de Turkse nationaliteit hebben. Mogelijks zal de echtgenote het kind onmiddellijk naar België terugbrengen van zodra ze zal vernemen dat verzoeker naar Turkije is.

Verzoeker wenst een samenleven op te bouwen met zijn minderjarige zoon door zijn omgangsregelingen na te leven en hem mee te kunnen opvoeden.

Indien verzoeker het land verlaat zal dit hem ontnomen worden en zal hij hoogstwaarschijnlijk zijn kind niet meer terugzien.

Verzoeker leeft in angst en wenst al het nodige te doen zodat zijn kind terug naar België kan terugkomen.

Het ontzeggen van de toegang tot het Rijk aan verzoeker voor een lange duur kan moeilijk verenigd worden met artikel 8 EVRM gezien de overheidsinmenging de rechtsmatige belangen van verzoeker schendt.

Dat om deze redenen de bovenvermelde bestreden beslissing dient te worden vernietigd minstens hervormd."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Een verzoekende partij die zich beroept op een schending van artikel 8 van het EVRM, dient uiteraard in de eerste plaats een begin van bewijs naar voor te brengen van een privéleven, familie- en/of gezinsleven dat daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

In casu beroept de verzoeker zich op zijn banden met zijn minderjarige Belgische zoon, En., in functie van wie hem met de thans bestreden beslissing het verblijfsrecht met het oog op de gezinshereniging in België wordt geweigerd. De verzoeker zet voor het overige niet concreet uiteen welk privéleven en welke andere banden hij in België zou hebben ontplooid, zodat in de eerste plaats moet worden vastgesteld dat hij geen belemmering van enig door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven aantoonde.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en

EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) blijkt dat een kind geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; Europese Commissie voor de Rechten van de Mens 13 juli 1987, Irlén/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30). Hierbij kan er bijvoorbeeld rekening gehouden worden met: de erkenning van het kind door de vader; de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de vader ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan (EHRM Joseph Grant t. Verenigd Koninkrijk, nr. 10606/07, 8 januari 2009, § 30; EHRM Kroon t. Nederland, nr. 18535/91, 27 oktober 1994, § 30). Louter en alleen een biologische afstamming is onvoldoende om een beschermenswaardig gezinsleven te kunnen vaststellen (EHRM L. t. Nederland, nr. 45582/99, 1 juni 2004, § 57).

Uit verzoekers betoog blijkt dat hij een band met zijn zoon wenst op te bouwen door zijn omgangsregelingen na te leven en hem mee te kunnen opvoeden. Evenwel geeft de verzoeker zelf aan dat zijn zoon momenteel in het buitenland is, samen met zijn moeder. De verzoeker beweert wel dat dit een tijdelijk gegeven is, doch hij staft deze bewering niet. Hij beperkt zich verder tevens tot blote en louter hypothetische beweringen waar hij stelt dat hij mogelijks geen procedure voor een omgangsregeling in Turkije kan opstarten omdat zijn zoon en echtgenote niet de Turkse nationaliteit hebben en dat zijn echtgenote mogelijks onmiddellijk naar België zal terugkeren van zodra ze zou vernemen dat de verzoeker in Turkije is.

De verzoeker gaat echter in het geheel niet in op de volgende motieven van de bestreden beslissing, waaromtrent nogmaals wordt benadrukt dat deze beslissing de verzoeker op zich niet verplicht om het grondgebied te verlaten:

“Betrokkene heeft een aantal stukken voorgelegd waarmee hij wellicht wenst aan te tonen zijn financiële verplichtingen tegenover het kind te zijn nagekomen. Op zich is dit uiteraard een positief element, echter enkel het nakomen van de financiële verplichtingen is onvoldoende om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Financiële verplichtingen kunnen ook worden nagekomen vanuit het buitenland, daartoe is de aanwezigheid van mijnheer in België niet vereist.

Voor de rest beschikken we enkel over een gehomologeerde onderlinge overeenkomst tussen de ouders betreffende anderhalf uur bezoekrecht van de betrokkene vader aan het kind. Die overeenkomst dateert van toen het kind nog maar 3 maanden oud was. Betrokkene en de moeder van het kind zijn sindsdien gescheiden, het kind is intussen anderhalf jaar. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene, sinds de laatste weigering tot verblijf, nog daadwerkelijk het bezoekrecht heeft uitgeoefend. In juni 2022 is er, overeenkomstig de informatie in het dossier, een conflict geweest tussen betrokkene en de familie van de moeder van het kind. Mijnheer heeft nadien kennelijk klacht ingediend, waarna alle betrokken partijen zijn gehoord. Wat er daar nadien nog van gekomen is, of de gemoederen al dan niet bedaard zijn, daar hebben wij het raden naar. Betrokkene heeft niet de moeite genomen om naast het vonnis, ook nog andere bewijsstukken voor te leggen waaruit zijn betrokkenheid bij het kind kan blijken en/of blijkt dat hij dat bezoekrecht effectief heeft uitgeoefend. Het kind is intussen anderhalf, dat is eigenlijk niet redelijk dat mijnheer intussen nog geen nieuw bezoekrecht zou bedongen hebben waarin hij meer tijd met zijn kind kan doorbrengen. Dat getuigt allerm minst van een band tussen vader en kind. Om verblijfsrecht aan een ouder op basis van het hebben van een Belgisch kind te verlenen moet kunnen vastgesteld worden dat de relatie tussen de ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om een de facto gezinsband te creëren. Er moet sprake zijn van effectief

beleefde nauwe persoonlijke banden om te kunnen spreken van een familie- of gezinsleven (Arrest 276.347 van 23 augustus 2022 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen)."

De verzoeker toont niet concreet aan dat hij sinds de geboorte van zijn kind nauwe contacten met zijn minderjarige zoon heeft onderhouden die hecht genoeg zijn om een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM te constitueren. Uit verzoekers betoog blijkt in tegendeel dat hij reeds geruime tijd geen enkel contact meer heeft met zijn minderjarige zoon.

De verzoeker stelt alles in het werk te stellen om zijn zoon terug naar België te krijgen om hem alzo, via het uitoefenen van de vastgestelde omgangsregeling, mee te kunnen opvoeden. Wanneer de verzoeker hierin slaagt en hij terug de omgangsregeling kan uitoefenen en desgevallend een meer uitgebreide omgangsregeling kan verkrijgen, dan kan hij alsnog een nieuwe verblijfsaanvraag indienen.

In deze stand van het geding toont de verzoeker echter niet aan dat hij in België een gezinsleven met zijn zoon heeft opgebouwd dat valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond.

In zoverre de verzoeker nog vaagweg verwijst naar een schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker niet duidelijk aangeeft hoe artikel 40 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*". Onder "*middel*" wordt begrepen: "*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*" (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker in zijn verzoekschrift niet uiteen op welke wijze hij artikel 40 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Dit artikel is overigens hoe dan ook niet terzake dienend nu dit het verblijfsrecht van burgers van de Unie regelt en de verzoeker een Turkse onderdaan is. Het derde middel is in dit opzicht dan ook niet-ontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. DE GEYTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE